

at forstå, at der ikke kan ske undtagelse for et sådant dokument, men også efter den danske offentlighedslov kan et medlemslands eller tredjemands interesser tilgodeses ved at undtage et dokument, ligesom interne dokumenter som udgangspunkt er undtaget efter de danske regler. I øvrigt er dokumenter fra tredjemand og medlemslande slet ikke omfattet af de regler, der gælder i dag. Diskussionerne i Rådet og med Europa-Parlamentet går på, hvor stort et skridt i retning af en større åbenhed der kan og skal tages på præcis dette felt.

Endelig tror jeg ikke, at det ville være nogen særlig god idé at lade en særlig gruppe af såkaldt uafhængige embedsmænd afgøre en begæring om aktindsigt. Princippet er jo netop, at det enkelte dokument skal underkastes en konkret vurdering, og det forudsætter, at man har indsigt i de emner, som dokumenterne handler om. I Danmark har vi jo heller ikke regler om den slags særlige embedsmænd til at behandle begæringer om aktindsigt.

Når det er sagt, ville jeg gerne gentage, at regeringen selvsagt har som mål at skabe størst mulig åbenhed i EU. Regeringen ønsker at begrænse undtagelsesmulighederne mest muligt; det arbejder vi målrettet og ihærdigt på at opnå. Danmark ligger pænt i front, når det gælder om at fremme den størst mulige åbenhed i EU, sådan har det været hidtil, og sådan vil det også være i håndteringen af denne her sag.

Regeringen vil, som jeg allerede har tilkendegivet det i udvalget, selvsagt holde Folketingets Europaudvalg meget tæt orienteret om forhandlingerne og i Europaudvalget forelægge forhandlingsoplæg, når reglerne skal til vedtagelse i Bruxelles.

På denne baggrund kan regeringen altså ikke støtte forslaget til folketingsbeslutning.

Claus Larsen-Jensen (S):

For Socialdemokratiet er spørgsmålet om gennemsigtighed og åbenhed, herunder aktindsigt, et afgørende demokratisk princip, der skal sikre befolkningen ret til indsigt og inddragelse i de politiske beslutningsprocesser.

Det er et grundlæggende princip for den offentlige forvaltning i Danmark. Det skal også være et grundlæggende princip for samarbejdet, vi deltager i, i Den Europæiske Union og i samarbejdet på længere sigt, også på globalt plan.

Med den stigende betydning, EU-samarbejdet har for Danmark og de øvrige medlemslande, er behovet for at styrke åbenheden voksende.

I 1993 blev der som en begyndelse vedtaget de nugældende regler i EU om aktindsigt. Næste skridt mod øget åbenhed kom med Amsterdamskontraktaten. I december 1999 fulgte Danmark og Sverige op med et fælles forslag om åbenhed og aktindsigt. Den europæiske ombudsmandsinstitution kan ses i sammenhæng hermed.

Åbenheden er gennem en årrække udvidet i EU-samarbejdet. Den fælles erkendelse af, at EU-samarbejdet tættere på landenes befolkninger, så skal åbenheden øges, trækker i samme retning. Kommissionens forslag om aktindsigt, som skal være færdigforhandlet til den 1. maj 2001, skal efter vores mening være endnu et skridt til at forbedre åbenheden og aktindsigten i EU-samarbejdet.

Lige nu er regeringen og Folketingets Europaudvalg som andre EU-landes regeringer og parlamenter midt i at forhandle Kommissionens forslag, så resultatet i slutfasen kan nå at komme så tæt på vores politiske mål som muligt.

Vi er helt opmærksomme på en række af de kritikpunkter, der er rejst, også i den danske debat, i forhold til Kommissionens forslag, men sådan er det jo. Når man er midt i en forhandlingsfase, vil der jo altid være punkter, der skal tages højde for.

Folketingets Europaudvalg gennemfører den 23. april 2001 en offentlig og tv-transmitteret temahøring om offentlighed, åbenhed og aktindsigt – altså langt bredere end dette forslag – så vi fra dansk side ud over den konkrete stillingtagen til Kommissionens forslag også kan komme videre med ideer om yderligere initiativer til øget gennemsigtighed og åbenhed i europapolitikken. En lang række af danske, svenske og europæiske eksperter og politikere vil bidrage til, at vi med temahøringen kan opkvalificere debatten og sikre nye og bedre regler om aktindsigt i EU og en bredere åbenhed i det hele taget.

Endelig er det Europaudvalget, der, som udenrigsministeren allerede har sagt det, skal give regeringen mandat til afslutning af forhandlinger om forslaget i EU's Ministerråd.

Derfor kan der også sættes spørgsmålstejn ved værdien af Enhedslistens beslutningsforslag. Sidste år ønskede de veto, nu ønsker de at sige nej, uden de kender resultatet, der skal tages stilling til. Det er selvfølgelig også den nærmeste vej til at udelukke os i værste fald fra indflydelse på, hvad der kommer ud af det.

Det, som tiden i stedet skal bruges på frem til vedtagelsen af forslaget, skal være at få Kommissionens forslag forbedret på en række områ-